

ingendorum verbalium oraculorum ars. In Indis occidentalibus plurimum Pontificum oracula viva vocis pro licito chocolate ubi ieiuniorum tempore obtruduntur. Vivae vocis oraculum adversus Sixtinam Constitutionem *Detestabilis* confingitur. Vivae vocis oraculum adversus preceptum ieiunii servandi etiam ab his qui carabibus velentur ab elusivum ciborum nauisam evulgatur. Ne multa: vix lex emanat quae anticipata prolebat opinionem, quin ad eiusmodi consilia verbalia oracula se recipiant illi quibus magno prece leges diffident. Quae pauca ideo delibavi, tum ut cautiore impetum sint homines in confingendis humanis oraculis, tum ut fideles moneam ne ullam eiusmodi oraculis, quae cum legibus emanatis sollemniterque intimatis pugnant, adhaerent fidem.

XX. Sed ut eo unde discessit, revertatur oratio, primum postulatum de auferendo iuramento, & censuris reicit Pontifex Summus, & tum iuramentum praestandum, tum censuras in transgressores latas confirmat *Nem. XXVIII.* Magno prece deinde queritur Pontifex Summus, quod Missionari pro viribus non laboraverint, ut avaritio salvae, & infusationis, quae gentium illarum animis insidere ferunt, deponeretur. Capus quippe difficile est hanc tantam adversus salivam anhelitumque abominatorem, qua laborare gentem illam ferunt, naturalem esse, & non ex aliqua superstitiosa opinione proficentem. Natura quippe humana praepter eadem in omnibus est.

Utique inveterati mores, consuetudines, vis educationis plurimum valent ad pervertendos naturae instinctus. At quod gens illa barbarica, rustica, vilis, & superstitiosum plenissima, ita imbuta ad salutem aeternam valeat, ut omnibus superstitiosis ritibus cum lacte haustus eivatis ad altissima christiane fidei mysteria difficillima, & gravissima evangelice legis praecpta amplectenda apta, & idonea evadant; nequeat vero induci ut avaritiam salivae, & anhelitum, deponat, arcanum est sane imperivium. Clemens XII. dispensationem concessit, ut quando certa & gravis necessitas postularet, in sacramento baptismatis conferendo, salivae usus abstinere, & anhelitum in occulto adhibere liceret. Dispensationis prorogationem ad aliud decennium impertit etiam Summus Pontifex BENEDICTUS XIV. *Nem. XXX.* admonens occurrere necessitatem posse vi cuius legitime dispensationis locus sit. Attamen nulla occurrere ratio valet ob quam ritus adeo venerabiles aboleri penitus debeant. Quapropter distincte Missionaris praecipit *Nem.*

XXXI. ut hac dispensatione non nisi urgente gravi necessitate utatur, & dummodo baptizandi ea prava non detineatur opinione ut credant, salivam, anhelitumque ineptam esse ritus sacramentalis materiam. Tandem concludit, hoc, scilicet decennio, nullum futurum esse dispensationis prorogationis locum. Et hoc quidem iure. Nam si viginti annorum spatium nequiverunt ab illius gentis animis illorum sacramentalium avaritiam evellere, quid sperandum in posterum est? Quid quod periculum nobis esse debet, Missionarios omnes iam inde usque quo ad oras illas pervenere, nullum non movisse lapidem ut baptizandos omnes ad litorum sacramentalium usum inducerent, ut horrorem contra salivam, & anhelitum ab eisdem penitus eliminarent? Alterum ego dicendum. Aut Missionarios pro viribus non laborasse ut tantum praedictum ab illorum animis abolerent; aut gentem illam tanta caecitate, & superstitioe obducant esse, ut nulla futuri profectus spes remaneat. Si primum dicendum non est; ergo secundum. Tamen prudentissime ad aliud decennium prorogata dispensatio est, quia respici occurrere gravis necessitas valet talis dispensationis adhibenda. Ceterum Missionari, qui indicimur, & nulla peculiaris, & quidem gravis necessitatis habita ratione, quae sacramentalia ommitterent, peccarent grater, censurisque obnoxii forent.

CAPUT III.

Vindicatio Constitutio OMNIUM SOLLECITUDINUM ab imposturis, erroneisque commentis cuiusdam scripturae Gallico idiomate typis editae. Concilio Missionariorum praecipue pro Pareis praedictis, & evangelice legi conformis. P. Patouglii fidei & errorum interpretatio praefata Constitutionis exploditur.

§. I.

I. **P**rodiit die 6. Martii anni MDCCXLV. Epistola Gallico idiomate typis edita elegantis stylo, & exquilita versuta conscripta; & ideo apta ut lectores delatad, excantet, atque seducat. Eiusdem praecipua capita paucis perscrinam. Primum synopsum laudata Constitutionis *Omniun sollicitudinum* textit brevi calamo. Post conatus suos, studium, artem, & eloquentiam omnem exirit auctor adversus illum apostolicam Constitutio-

tionis articulum in quo Pareis convertendis dirigendisque Missionari destinantur. Iudorum erga legalia nimium amorem, & contra Gentilium immundos cibos avaritiam describit. Petram, qui, ne Hebraeis displiceret, Gentilium mentis se subdixit, reprehensum Antiochie a Paulo obicit. Quod si Petri seicntio a Gentilium convivio digna reprehensione fuit; nunquid *Brachmanorum* a Pareis separatio licita erit? Iudorum recessus a Gentilium mensis ex ipsa Molica lege originem ducebat. Plures enim cibi vetiti Iudaeis erant. Conestura cum Ethnicis occasio iisdem fuisse peccandi in legem epularum veteritum erit. Divisio *Brachmanorum* a Pareis ex idololatria oritur. Ex Numine *Bramma* originem se ducere iactant *Brachmani*, qui incredibili superbia Pareis exprobat obcurritum natalia, vilitatem, atque infamiam. litorum itaque divisio idololatriam fovet, atque superbiam. Quid quod Iudaei Antiochie a Gentilium mensa seicntibus, cum iisdem in divinis mysteris communicant; *Brachmani* neque in sacris, neque in profanis nullam habent cum Pareis commercium volunt. Non ex eodem fonte baptismum, non ex eadem mensa Eucharistiam sumunt, non ab eodem Sacerdote absolutionem recipere dignantur. Quo posito, si diversi pastores *Brachmani*, & Pareis assignentur, iam dux coalescent Ecclesiae mutuo odio pugnant. Hoc autem quid aliud est quam separare que Christus coniunxit, & magis firmare pariterem illum divisionis quem *Brachmanorum* superbia erexit?

II. Accedit quod *Brachmani*, non secus Europaeos omnes, ac Pareas perhorrescant. Heine Missionari qui *Brachmanos* idem Christi proficentes dirigunt, litorum more vestiti incedunt, virtutis severitatem imitantur. A carnibus perpetuo abstinent, quoniam *Brachmani* animarum transfigurationem in bruta sustinentes, nullius animantis carnes comedant. Ut verbo dicam, Missionari se se *Brachmanos* effingunt, ut illorum animas lucrentur. Igitur eodem quo Pareas, eorumdem quoque Missionarios, seu Parochos idem prosequuntur *Brachmani*. Porro hac omnia probat Constitutio, dum penitiales Missionarios Pareis convertendis designat. Hac sunt Constitutionis verba Num. XXV. *Opportune accidit ut Societatis Iesu Missionarii, quorum vilitationis Regnorum Madurensis, Mayssensis, & Carnatensis Missiones postquam concredita sunt, possessum declarari a Nobis articulum de Pareis postularent, paratos se* *Cons. Theol. Tom. III.*

nobis obtulerint, polliciturque fuit, modico nos probramus, certos aliquos delegare Missionarios, qui Pareis convertendis, dirigendisque praecipue deit operam. Quod quidem eorum consilium, quo Parearum conversioni, & saluti satis bene confidimus fore confidimus, patero gaudio suscipientes, pro tempore circumstantiis proclamandum, commendandumque esse diximus; oblationemque Nobis facite, ac re ipsi promissi exemplum ab eorum Praeposito generalis subscribitur in huius Romae atque universalis Inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asserari mandavimus.

III. Heine colligitur, dum constituto ipsa formabatur, non ignota fuisse absurda (verba sunt laudata Epistola ex traductio) ne Italica latine reddita) quae hanc separationem *Brachmanorum* a Pareis, & pro utriusque diverlorum concessionem Sacerdotum consequuntur. Et haec est ratio, ut ego quidem arbitror, cur dum sermo est de Missionariis pro Pareis deputatis non aseritur, illos Pareis inservire iucis, sed praecipue debere. Praevium optime fuisse fore ut indignarentur quod audiret Missionarios delinatos pro Pareis, non possent illis visum succurrere. Sed quamquam id verbae expressum haud sit, tamen extra dubitationis aleam est, ministris quibus a Pareis cura commissa est, directores minime fore *Brachmanos*, nisi se *Brachmanos* effingant, vigilantiamque *Brachmanorum* deludant. Quam insigne in Dei Ecclesia exemplum? Ab Apostolis ad haec usque tempora postea quidpiam ne simile reperire licet?

IV. Haec sunt potissima commenta quae in laudata Epistola occurrunt adversus articulum *Parearum* instructionem. Ipfocantem, missis audacissimis improprietis, & formatis in Romanam Sedem. Nonnulla alia levioris momenti infra dabo.

§. II.

Articulus quo P. Patouglii bonifera contentit diverforum Missionariorum pro Pareis, & *Brachmanis*, reicitur.

I. **P**rimum omnium testor, nec tantillum immiscere me contentionibus velle quas cum suo adversario habet P. Patougliet, in quem duas edidit epistolas, quas ego e Gallica in Italianam linguam vertis, & typis chandelis, in arcante librorum Mercatore, editas anno 1745. tenco, Triumphet,

VII. Ut ratiocinii istius non vim, sed horrorem, & in S. Sedis Constitutionem impollutam omnium gravissimam evidentiis deprehendas, in memoriam revoca duo prima capita supra indicata. *Abominationem* impotentem, & furentem immanem quo abripiuntur nobiles *Brachmani* adversus *Paras*. Actum de *Brachmanorum* salute, si convertendis *Paras* patenter opera detur. His prae oculis habitis, quæro ubi in universa Constitutione probatur Missionariorum delinatio, UNICAMENTE, UNICE pro *Paras*? Hec sunt Constitutionis verba. *Qui Paras convertendis dirigendisque PRÆCIPUE dent operam*. Nullum ne inter *præcipue*, si *amicè* discernit? Quis iverit inficias in re gravissima adulterant esse Pontificiam Constitutionem verborum diversitate? Verum & ista parva sunt. Quid? *Brachmani* odio feruntur in *Paras*? A sacris *Parasorum* ministris sacra Christi mysteria recipere nolunt *Brachmani*? Perpetua infamiae labe se alperfos reputant *Castæ* nobiles, si quid commiserit cum *Paras*, aut cum eorum sacris Operaritis haberent? Hæc fatetur P. Patougliet, & simul adimare publicis typis eam non pudet, summum Pontificem hæc adprobare iniquitatis potentia? Infra demonstraturus sum, nullam in universa Constitutione reperiri verbum, quo recentis *Brachmanorum* Missionarii concedantur. Derelictis *Paras* christianæ professioni succipiende apud sacros ministros dari probat Romana Sedes. Quis vero vel suscipari ausus fuerit, Romanum Pontificem Missionarios illos probare qui solos *Brachmanos* odio ardentem in *Paras*, eorumque detestantes consortium, ad fidem Christi & ad Sacramentorum participationem admittunt? In sola hypothesis quod leviſſimo *Brachmanorum* a *Paras* esse mere civilis & politica, secus moralis, alio *præcipue* *Paras*, alio *præcipue* *Brachmanis* ministris concederet S. Sedes. Sicut etiam apud nos alii sunt Conſecrarii *præcipue* Principum, alii *præcipue* plebeiorum; alii *præcipue* mulierum, alii *præcipue* virorum. Et hoc fortasse sub aspectu negotiorum S. Sedi propositum fuit, ut oblatio Missionariorum *præcipue* pro *Paras* probaretur. Simul ac privilegium obtentum fuit, in ipsius Romanae Cathedrae decedens retorqueretur. Permutantur verba, & loco *præcipue* substituitur UNICAMENTE, UNICE. Sed penitus rem ipsam dilapiamus.

VIII. Dicit nobis P. Patougliet. Ad Sacramentorum participationem admittet ne

illa Catholicos Europæ Nobiles, Comitibus, Marchiones, qui superbia, fastique tumentes, ita abominantur plebeios omnes; quos nec alloqui, nec salutare velint? Verum quod mirum in modum iniquitatem scelestique auget, est quod odium, & abominatio *Brachmanorum* non ex passione, sed ex putidissima superstitione proficitur. Curpulosus infamatique ex *Parasorum* contactu se reputat *Brachmani*? Nisi quod se a nomine *Brachma* defendere, & ad nimum felicitatem assequendam se destinatos iustissime arbitrentur; *Paras* vero veluti terræ excrementa, celoque ac felicitate æterna indignos despiciunt, execrantur. Tantam autem idololatriam, tam fatuos errores, tam feros mores adprobaret, foveret, confirmaret. Romana Sedes, si Missionarios probaret qui eiuſmodi *Brachmanos* ad Religionis christianæ sacramenta admittent. Et tamen P. Patougliet rotunde asserit, Constitutionem apostolicam probare Missionarios qui unice *Paras* convertendis, dirigendisque dent operam, eo ipso tempore quo probat Missionarios dirigentes *Brachmanos*. Quos vero *Brachmanos*? Quos depingit ipse P. Patougliet, implacabili scilicet abominatione percitos in *Paras*.

IX. Nec verbum habet laudatis auctor in toto hoc suo articulo vi. quo aut *Brachmanorum* superstitionis pravitas temperetur, aut imposta adversus Constitutionem apostolicam minatur. In articulo vero ix. pag. 14. aliud agens turpi antilogia seipsum conficit. Hanc ille obiter periodum scribit. *Nones Religioni christiana dat Brachmanus? Constantino fultis sue Castæ opinionibus, suæque originis commentis discriminati renouitat. Atque adeo sola Nobilitatis iura mere civitatis tuetur.* Vera ne ista sunt? Falsa ergo, illa; vera illa, falsus es. Vera, inquit, illa; vera hæc. Equæ ratione? Quod *Erachmani* descendunt *Paras*: quod perpetua infamia se denigratos reputent ex illorum colloquio, tactu, & quasi umbra: quod nolint simul in Templo orare, non ex eodem fonte iustitrali aqua tingi: non ex eadem mensa divino pabulo nutrir: quod denique nolint ex eisdem Ministris christianæ Religionis mysteria addicere. Hæc omnia sunt pura putaque civilia nobilitatis iura. Ita ne vero? Sane hæctenus viguit opinio, Missionarios quosdam cultes superstitionis prognasse ut licitos hoc prætextu quod civiles dumtaxat essent. Hæc autem opinio summopere nunc confirmatur manifesta confes-

sione ipsius P. Patougliet. Nam art. vi. superstitionem *Brachmanorum* vel invitus fatetur. Deinde art. ix. hanc furentem superstitionem civile nobilitatis ius appellat. Cedo. Opus ne Missionariorum diversitate elset, si *Brachmani* Christiani effecti sola civilia nobilitatis iura tenerent, eivata superstitione? Si *Brachmani* simulac christianam Religionem professi sunt, omnia superstitionis abjurarent, illico cum *Paras* saltem in divinis communicarent, eamdem Ecclesia frequentarent, eisdem sacros haberent ministros, nullaque alpergi se in gnomina reputarent ex reciproco cum *Paras* commercio; sed eos ut fratres in Christo Iesu diligerent, eorum pauperati succurrerent. Hæc omnia ipse fatente P. Patougliet respuunt *Brachmani*. Ergo evidenter falsa sunt quæ ille narat art. ix. Vera autem quæ confitetur art. vi.

X. Hæc pauca obiter scribere vel invitus debui, ut ab ineptis, fastisque commentis assererem Constitutionem pontificiam. Cetera omnia duarum epistolarum, quæ recte non insistantur pontificiam Bullam, tamquam a meo instituto prorsus aliena preterea.

§. III.

Exploſuntur vanissima sophisnata §. I. recentis contra articulum in quo *Paras* imbuendis Missionarii destinantur.

I. Antequam ultra provehor, temperare mihi haud possum quin admirationem prodam quam in me excitavit altum silentium illorum qui Pontifici Summo consilium designandi pro *Paras*. Missionarios propoluerunt. P. Patougliet vidit acerrimam epistolam cuius nunc resclere sophisnata aggredior. De illa siquidem hæc scribit pag. 8. *Se io avessi a trattare coll'autore fanatico d'una lettera non ha quasi usciata alle stampa in proposito della Bolla Omnium Sollicitudinum, non gli metterei già davanti gli occhi, come fo qui, l'autorità di Roma... essendo colui uno Scrittore determinato a biasimare tutto ciò che viene dai Sommi Pontefici.* Ecur ergo zelus vindicandæ Romanæ Ecclesie ab impollore phanatico calamus non acuit? Nil virium habuit votum illud peculiare? Nihil potuit consideratio illa, quod consilium designandi Missionarios qui *Paras* instruendis operam darent, non a Pontifice, Conc. Theol. Tom. III.

sed a Patribus manavit? Ergo hoc saltem ex capite exploſenda epistola erat auctoris phanatie. Quid? P. Patougliet pro focus dirimitat, & pro aris filiet? Pro domestica asserenda gloria duas edidit apologeticas epistolas: & pro Romanæ Ecclesie defensione nec verbum. Plus illi cordi est inanis paucorum operariorum gloria quam decus apostolicæ Bullæ, quæ calumniam impetitur, commentis verſutis, & vaferimis figuris profcinditur, infamatur, & quidem solus articuli causa quam Patres ipsi qui silent, probandum obtulerunt. Si autem illorum silentium iusta mihi sit admirationis causa, qui recte sapiunt, iudicent. Ad rem ipsam accedamus.

II. Itaque salititer, salititque mirum in modum lectores pontificie Constitutionis censor. Fingit hollem quem feriat, calumniaturque Constitutionem. Afferit in eadem alios *Brachmanis*, alios *Paras* Missionarios destinari, duaque inducere illam pugnantes Ecclesias, alteram quæ *Brachmanos*, alteram quæ *Paras* complectatur. Si in universa Constitutione vel unicum verbum reperitur quod hæc divisionem foveat, vel eidem viam aperiat, causa cadere sponte velim. Quinque conceptis verbis opposita doctrina tradatur, quæ mutuum amorem, reciprocam communionem, cordiumque unitatem iubeat, suadent, inculcet, præcipiatque, viſtas me daturum manus spondeo.

III. Et antequam Constitutionis examen insituo, duo ob oculos pono: alterum *Brachmanos* spectat, alterum id sincere perhibet quod Constitutio reapse concedit. *Brachmani* ergo, nobileſque Malabri, ut supra iam inui, & deo *Bramma* originem se arce, ere fabulantur. Delipunt fallu summo *Paras* ut tunicatum popellum: si obvies sibi occurrere in via illos prævident, iubent ut longius recedant. Non modo cum illis, sed neque cum eorundem Missionariis communicare dignantur, Paradisus indignos iudicant. Si Nobilitas aliquis quidquam commercii cum saliquo *Parasorum* habeat, & Casta Nobilitatis præcitus ad *Paras* detruditur, & ut latus supra dixi, nullam in divinis habere cum illdem communicationem volunt. Quæro nunc a pontificie Constitutionis censore. *Brachmanis* istis dirigendis Constitutio apostolica designat ne Missionarios? Cedo. Quis Catholicorum lustrali aqua tingentur eiuſmodi *Brachmanos*, nisi prius recentissimos eivarent errores, nisi præ-

conceptis superstitionibus ex animo in antecellum renouantur? Quid ergo aures obrundit censor. Constitutio apostolicam *Brachmanis* illis dirigendis Missionariis impartiri? Contra Romanam Sedes verat ne in Ecclesie christiane suum recipiantur illi, nisi parati sint *Pareas*, ceteroque omnes amore complecti, eisdem alioque, eandem frequentare Ecclesiam, ceteraque omnia præstare quæ lex præcipit evangelica.

IV. Quid itaque concedit Constitutio pontificia? Quid? Ecce. Facent miseri *Pareas* despecti, derelicti, omnique subsidio spiritali destituti. Christianæ professioni nomen dedere alii, alii superstitione obducti lucem evangelicæ veritatis expectant. Quid censor acerrime? Denegare non tunc ipse *Pareis* istis evangelicos operarios, qui eisdem sacramentis alerent, verbo sancto palcerent, in via Dei dirigerent, ceterisque superstitione detentos illuminarent, veramque legem docerent? Hoc tantum concedit apostolica Constitutio. Quid in hac concessione quod Dei caritatem, quod christianam providentiam non redoleat?

V. Bene habet, inquit. Sed quid hæc Constitutio verba produunt? *Qui Pareis convertendis, dirigendisque PRÆCIPUE dicit operam.* Quid *præcipue* significat? Præsentiam ego responsum præbeam, edisserat mihi censor sequentium verborum sensum Mart. 11. *Confiteor tibi Pater Domine cali & terra, quia abscondisti hæc a sapientibus, & prudentibus, & revelasti ea parvulis.* S. Ioannes Chryostomus hæc verba explicans inquit: *Prudentes autem hic Scribæ & Pharisei appellat: quibus verbis, alacrioris redditis Discipulos: cum intelligant illa se profanos esse consecutos a quibus illi summi, ut videbantur, viri exciderunt... ac per omnia nos docet statum superbia omnino esse fugiendum.* Scribæ, & Pharisei *Brachmanos*, pictatores *Pareas* referunt: superbia Scribarum, & Phariseorum, qui se sapientes, doctores, summosque viros iactabant, superbiam, factumque exprimit *Brachmanorum*, qui divinam originem, sapientiamque ostentant; picatorum simplicia *Parearum* simplicitatem, demissio-nem, humilemque sortem adumbrat. Deus, polihabris Phariseis, Scribisque tumebus, parvulis, picatoribus, humilibus, inferiorique conditionis hominibus divitiis mitteretur die sua impertit; æternarumque veritatum arcana referavit. Excurrat censor universum Evangelium; in quo Christum Dominum a-

bique offendet turbas alloquentem, cum turbis ambulante, cum turbis manducante, coram turbis miracula turbante. Principes, seu *Brachmani* cum querebant ad mortem. *Præcipue* ergo Christus Dominus Missionarii officio fungebatur *Pareas*, seu pauperes viles simplicioresque homines convertendo, dirigendo, atque imbuendo. Cur hoc? Quod illi, utpote minus superbi, & elati, minus exaltati lumini rebelles passim sunt. Nec propterea absolute Phariseos, Scribæque reiecit, si superbia posita, Ecclesie suæ nomen dare velint.

VI. Id, & non amplius Constitutio apostolica docet. Quod delectentur Missionarii qui *Pareis* convertendis, dirigendisque *præcipue* dicit operam, probat commendatque Pontifex Summus. Si *Brachmani* pervicaces, oblativæ nolint proprios Missionarios cum *Pareis* aliquid habere commercium; numquid oblatorum oblativæ privandi *Pareas* sunt caelesti Missionariorum subsidio? Numquid *Brachmanorum* obstinata superstio impedimento esse debet ne sancta Sedes ad miferos humilelque *Pareas* Ministros Christi delectet qui *præcipue* istis illuminandis, imbuendisque operam dent? Td ergo *præcipue* non alium effert sensum nisi quod primum omnium ad *Pareas* mittendi sunt operarii evangelici; quia hi in Ecclesie arca iustali aqua ablutii iam sunt constituti: quia hi dociliores, aptioresque sunt christiane instructioni suscipiende. Illos *præcipue* dirigere, docere, imbuere operarii evangelici debent. Deinde non negligant, si possint, *Brachmanorum* duritiam frangere, arrogantiam deprimere, inveteratam superstitionem ab eorumdem animis avellere.

VII. Bona verba, clamat censor. Quæ recentia sunt, nullam mali speciem præferunt. Ad Constitutio Ministros pro *Pareis* *præcipue* designat, ut distinctos, diversosque a Missionariis illis qui *Brachmanorum* curam gerunt. Age porro: perhibas mihi velim vel unicum verbum in tota hac Constitutione, quo *Brachmanorum* Missionarii diversi a Missionariis *Parearum* probentur, & continuo futuriter tibi falces velim: Et ut censoris auctoritatem penitus retundam, singula articuli capita in medium asero.

VIII. Primum ergo articuli caput sequens est *Nam. XXXII.* in Constitutione signatum. Ad tertium denique quod pertinet pollatum, ut nempè aperiunt, atque distinctus declaratur decreti Articulus, quo laudatus bon. mem. Carolus Thomas Car-

ditus.

dinalis Tournonensis fancivit ut Missionarii ad *Pareas* ægotantes accedant, ut Sacramenta desiderantibus etiam domi administrarent, ut denique illis omnia præsentipiritualia subsidia quæ caritas, Religio, & officii ratio evangelicis Operariis, *nullo discrimine, nulloque respectu* Fidelibus universis, adveita præsertim valetudine condidatis, administranda præscribunt, nemo profecto non videt, quantumvis maxime proponantur difficultates, in quas incurrere Missionarii se posse dicunt, si huic præcepto tam iusto, tam sancto parere velint; ferendum tamen nullo modo esse, quod casus uniuersorum huiusmodi hominum ex morbo decumbentium sobire recuset, atque illos in lumino etiam vitæ discrimine aut Sacramentis omnino carere sinant, aut faltem eorumdem percipiendorum maximam illis insérant difficultatem. Nulla tenent apud Deum est personarum acceptio; nec ullum despiciere fas est eorum quos Unigenitus Dei Filius per novam generationem sibi coniunctos, non confunditur Fratres vocare; quin immo *elegit Deus pauperes in hoc Mundo, divites in Fide, & heredes Regni, quod reponisist diligenteribus se.* Quæ qui contemnunt, exhoriantes pauperem, & fratrem humilium confunderent in humilitate sua, hi porro longe minus discedunt a doctrina, & exemplo Christi Domini Salvatoris Nostri, qui nos non divina tantum voce, sed magnis etiam, atque illustris factis edocuit, quanti apud nos esse debeant qui pauperes, atque abiecti per Mundi instantiam vocantur. *Ecce enim, aiebat S. Gregorius Pontifex Maximus, ire non vult Filius Dei ad filium Reguli, & tamen venire paratus est ad salutum servi.* Certe si nos cuiuspiam servus rogaret ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacta responderet: *Non eas, quia tenetisipsum degeneras, honor tuus despiciunt, locus vilest.* Ecce de celo venit qui servo in terram occurrere non despiciunt.

IX. Non modo hoc in capite ministro-rum diversitas indicatur, sed, confirmato, Cardinalis Tournonni decreto, adductis Evangelii, Patrumque textibus, omni personarum acceptio, divitum, nobilium, pauperumque discrimine levare vetitis, reciproca iuadetur benevolentia, mutua incuicatur caritas. Nec verbum ergo capitis istius cavillationi obnoxium est.

X. Alterum nunc oppositi articuli caput in examem veniat. Sic ergo persequitur Constitutio apostolica *Nam. XXXIII.* Quare ut gravissimo huic malo remedium prædeceles nostri Romani Pontifices Gregorius XV. Alexander VII. & Clemens IX. in suis apostolicis Litteris die 31. Ianuarii anni MDCXXXIII. die 18. Ianuarii anni MDCLVIII. & die 13. Septembris anni MDCLXIX. respective datus omni animorum contentione atque zelo obtinere curarunt (quod & Nos eorum velius inhiarantes lummpere optamus, & quantum in Domino possumus districte præcipimus & mandamus) ut Nobiles cum Plebeis in unam simul divini verbi pabulo refectentur, & Ecclesie sacramenta recipient, atque Missionarii Regnorum, provinciarumque Orientalium Indiarum, sui officii memores, ita animo essent comparati atque dispositi ut non secus ac Nobilibus, abiectis quoque & infimæ sortis hominibus, in iis qua ad spiritum eorum profectum pertinent, profecto essent, illisque in propriis etiam domibus, etsi humilissimis ac fordidis, sacrum Viaticum ministrare minime recusarent. At quod maxime Nos angit, five ob immodicum ilorum horrorem, qui cloro genere nati infimæ plebis homines, ut fertur, ita averseant ut vel ilorum contactu se commaculati, nobilitate & gradu cedere sibi persuadent (qui tamen horrorem cum fit Christi lege damnatus, & Christianorum animis est eliminandus,) five ob patrias leges, imperatque Regum indololaratum, quibus Christiani in isregionibus libiecti sunt, aliave tandem de causa id evenierit, frustra certe fuerunt Prædececlorum nostrorum consilia, paternæ exhortationes, præcepta demum, quæ illi sunt, ut infimæ cepti generis hominum conversioni ac saluti procurandæ, quantum optarent, plene consulerent, atque providerent.

XI. Caput istud adeo luculenter omnem divisionis umbram dissipat, & adeo perpicuis verbis Ecclesie unitatem, pauperum, plebeiorum, nobiliumque mutuum communicationem Pontifex Summus præcipit, & causam cur *præcipue* Operarios destinet *Pareis*, explicat, ut censoris lophimata omnia seipsum profusus comant. Et primum omnium prædececlorum Pontificum apostolica decreta adverteri *Brachmanorum a Pareis* divisionem lata confirmat. Insuper & Nos eorum, *restitu-*

gus inherentes summopere optamus, & quantum in Domino possimus districte precipimus & mandamus, ut nobiles cum plebeis in unam eandemque Ecclesiam convenientes, una simul ubinam veris patulo respiciantur, & Ecclesie sacramenta recipiant. Serio perpendatur insequum scripturam articuli caput, & potissimum hæc sequentia verba. *At quod maxime nos angit, sive ob immodicum illum horrorem Eccl. sive ob patrias leges imperioque Eccl. hæc tandem de causa id egerit, frustra curia tenens. Prædecessorum nostrorum, consilia, patriæ exhortationes, præcepta denum, queis ubi sibi, ut infirmi laici generis hominum consuevit se saluti procuranda, quantum optaverunt, plene conseruaret, atque prouiderent.*

XII. Quid ad hæc censor feruus? Ex infirmo corde Pontifex doler Prædecessorum exhortationes, consilia, præcepta, quibus mutuum fraternamque Paræarum, & Brachmanorum communicationem imperant illi, confirmatque ipse, frustra hæctenus fuisse, Milieri Paræis sine medico iacent, ægotantes percutunt, lubent, imperant, mandant Pontifices Greg. XV. Alex. VII. Clem. IX. Clem. XI. Cardinalis Toarnionius, Bened. XIII. ut Missionari domos Paræarum adeant, infirmis furciant, benevalentes omnes in eadem Ecclesia instruant. Sed omnia frustra, omnia contumaciter, sive ob immodicum horrorem, sive ob patrias leges, sive alia de causa. Quid in hac hypothesi ageres ipse censor prudentissimus? Sineres ne innocentes Paræas abunde Sacerdote perire? Numquid ob inueteratam, obfirmatamque superstitionem, superbiam, & falsum Brachmanorum laudandum in Paræas esse? Offerunt sicut pro convertendis dirigendisque Paræis evangelicos Ministros. Ecce hoc consilium reicere, quin cur probare, & commendare non debet Pontifex Summus? Offerunt se Pontifici Missionarii qui, neglectis civitatibus, Nobilibus, Principum, Regum familiis, per castella, per pagos, per villas circumire, & rusticis, infirmis plebis feruis, captiuis, carceribus detentis, ad trirèmes damnatis annuntiare Deiverdum, sacramenta administrare incumbant. Reicere ne istos Operarios Pontifex debet? An non probandum, commendandumque istorum consilium? Hoc præstat Pontifex in laudato suo Constitutionis articulo: *Paræis dari Ministros probat, commendat qui his præcipue convertendis, imbuendisque operant navent, nullo de Brachmanorum Missionariis facto verbo.*

XIII. Fuci sunt isti, clamat inclamatque iterum censor, qui imperitorum oculis obducuntur: effugia sunt, & verborum circuitio. *Brachmanis* Missionari non dantur? Et ubinam gentium sumus, ut hæc abique pudore dicantur? Non ne ipsa Constitutio in citato articulo Num. XXXIV. testatur, Regnum Madurensis, Mayssurensis, & Carnaticis villicationem Iduis Missionariis potissimum esse conceditam? Sunt itaque, & quidem ingenti numero Missionarii Iesuque qui in præfatis Regnis Castis nobiles, qui Brachmanos, & Magnates convertunt, dirigunt, sacramentisque resciunt: qui Brachmanorum more veliunt, qui ab omnium animantium, & potissimum a vacca carnis ablinent: qui Paræarum domos non ingrediuntur: qui Paræas non tangunt, ne polluantur: qui Europæos se esse occurrunt: qui denique se Brachmanos esse & apparere omni arte curant, affectant: quique cæneribus stercoris vacca frontem aspergunt suam. Hæc sunt verba Constitutionis. *Opportune accidit ut Societatis Iesu Missionarii, quorum villicationi Regnum Madurensis, Mayssurensis, & Carnaticis Missionis potissimum concedita sunt, postquam declarati a Nobis Articulum de Paræis possularunt, paratos se nobis obulerunt, pollicitique sunt, modo id Nos ipsi probauerim, certos aliquos delegare Missionarios qui Paræis convertendis dirigendisque præcipue dent operam.*

XIV. Quid iulucens expectari potest? clamat iterum censor nollet. Ipsi Missionarii quorum Malabaricæ gentis concedita est villicatio, exhibent Missionarios pro Paræis. Ergo isti Missionarii qui in præfatis Regnis degunt, Paræas non dirigunt, non imbuunt, illisque convertendis non dant operam. Si enim hæc ipsi præstarent officia, oporteret ut alios Missionarios delegarent qui Paræis dirigendis præcipue operam darent? Ergo evidens est quod Missionariorum genera in laudatis Regnis reperiri: alterum delegatum pro Paræis; alterum, & quidem primum, & potissimum pro Brachmanis, & Castis nobilibus. Hæc adeo iulucens sunt ut nequeant in disputatione revocari. Ergo duæ sunt apud Malabarum Ecclesiam, altera Paræarum, altera Brachmanorum; & hæc illam spernit, detestatur, celoque indignam reputat.

XV. Quid heinc argute censor? Fac hæc omnia que nunc magno acumine opprobriis, vera esse. Quin fortius urgeas velim argumen-

mentationem: Fac Missionarios istos qui Brachmanorum, & Nobilium Ecclesiam excolant, omnes Constitutiones Greg. XV. Alex. VII. Clem. IX. Clem. XI. Bened. XIII. Bened. XIV. hocci facere, contemnere, coque perillere in propria sententia, quæ propugnant, ritus illos civiles esse, tametsi a S. Sede toties proscriptos. Hæc omnia tibi concedere gratis velim. Quid inde? Non sane aliud, nisi Missionarios eiusmodi Brachmanorum, nobiliumque Castarum superbiam, superstitiosamque Ecclesiam excolere. Non aliud consequitur nisi Missionarios eiusmodi propugare descriptos ritus Malabaricos civiles esse duntaxat, & omnes Pontifices illos prohibentes ut idololatricos, deceptos esse. In hos ergo Missionarios calumnie acie: istos increpa ut refractarios, Romanæque Sedis secretorum contemptores. Sed tu, censor iniute, relicti Missionariis, in ipsos Romanos Pontifices, in ipsam Petri Cathedram calumnias intorqueas. Probat utriusque, commendatque Constitutio apostolica quod laudati Missionarii offerant Operarios pro Paræis, quoniam res hæc laudabilis est: minime vero probat alterum, nempe quod descripti Missionarii dirigentes Brachmanos, Castasque nobiles, nolint simul Paræis interire, unamque constare Ecclesiam. Hoc damnat, hoc execrat Romana Sedes. An propterea ne reicere oportet oblationem operariorum pro Paræis? An confutandum, permiscendumque bonum cum malo est? An non separandum pretiosum a vili?

XVI. Habes nunc aliquid quod reponas? Deprehendis modo quam iniusta, quam audax sit criminatio tua? Porro ut quam vera sint que docui, consilet, audias velim quæ Constitutio lubdit continuo post concessionem Operariorum pro Paræis. *Quam levere Constitutio Num. XXXII. & XXXIII. quamlibet Ecclesiarum divisionem vetet, iam supra ostensum est Constitutionis verbis allatis. Num. XXXII. Operarios mitti ad Paræas convertendos dirigendosque probat. Numeris XXXV. XXXVI. & XXXVII. proxime sequentibus, iterum mutuo amore, & reciproca benevolentia, cordium unitate, quam Christus præcipit, ob oculos revocata, omnem Ecclesiarum separationem prohibet: ipsoque opinionem decepti Brachmanorum, superstitionem, superbiam, arrogantiam fovent, imbuuntque, reicit Pontifex, damnat, proferibit. Hæc sunt Constitutionis verba.*

Præmonemus itaque in primis partium illarum Missionarios uniuersos, ut quæ apostolice eorum ministerii erga Fideles omnes ex divina institutione potissimæ partes sunt, minime obliuiscantur; ac ferio perpendentes, quod inter eos qui filii Dei sunt, per Fidem que est in Christo Iesu, iuxta doctrinam Apostoli, iam non est seruis, neque liber, non est masculus, neque femina, sed omnes unum sunt in Christo Iesu, quod ipse quoque Salvator nollet a Deo Patre suo potissimum lauerat pro omnibus, qui credituri erant per verbum Dicitur eorum in ipsum, rogans nimirum, ut omnes unum sint, & sic ut tu Pater in me, & ego in te, ut & ipse in nobis unum sint, ut credat Mundus quia tu me inuisti: novos credentes inuicem, oportere illos eo mutua caritatis vinculo inter se se colligare, ex qua veluti referta & diuini Filii ab aeterno Patre missionem, & Christiana Religionis veritatem facile Gentiles agnoscant. Deinde vero tot statim pro Paræis Missionarios deputari volumus, & precipimus, quot necessarii, & reipia sufficientes reputabuntur, pro eorum debita cura singulari in locis excrenda; qui peculiari studio eorumdem domos, ubi ægotant, pro viribus peccant, ad eos inuadendo, ac piis sermonibus, ac præcibus, sacramentorumque publico recreando, coque demum in extremo vite discrimine consuetis sanctissimo Olio delinendo, abique perissimum, aut sextis exceptione. Ubi vero contingerit præfatos Missionarios ad Paræarum curam præcipue deputatos, aut eorum aliquem e viris excedere, vel abire, alterum alterius loco continuo subrogari mandamus; & intra spatium quinque annorum a die date presentium certissima, atque authentica documenta de mandato Regni nostrorum executione Apostolicæ Sedis reddi debere precipimus. Quod si intra quinquennium spatium huiusmodi documenta reddita minime fuerint, vel itis redditis minime consulerit alios Missionarios ad præcipuam illam Paræarum curam excrendam imbrogatos fuisse in eorum locum quos vel obisse, vel alia de causa officio desisse contigerit: tum etiam si infra spatium annorum decem omnes non fuissent adhibite diligentie que tam a Prædecessoribus nostris, quam a Nobis ipsis superius præscripta sunt, ad evincendum, expellendumque horrorem, quo

22 Gentes earum Regionum Missionibus, qua-
 23 ritate salivam in Sacramenti Baptismatis
 24 administratione, & Inceptione averfari
 25 dicuntur; de quo tamen minime dubitare
 26 Nos fuit filialis obedientia, quam his pra-
 27 veteris Missionariis in Apoftolicam Sedem
 28 se profiteri gloriantur; aut denique
 29 si omnes adhibere diligentie frustra celfi-
 30 fient; quod fecit fore confidimus, dum
 31 mentis noftre oculos ad Mifericordiarum
 32 Patrem, totiusque confortationis Deum,
 33 cuius agitur caufa, convertimus; in
 34 quocumque eventum, ne Miliones illas
 35 for totorum laboribus, ac fanguine fan-
 36 datas deferaimus, a quo fane longiffime
 37 ablutus; decernimus, & mandamus, ut
 38 alii Miffionarii five faeculares, five Re-
 39 gulares ex alio cretu, vel inflituto, in
 40 ea Regna mittantur, ut experiantur nam
 41 Deus, cuius incomprehenfibilis funt iu-
 42 dicia, in aliorum Operariorum vifitatio-
 43 nem divitias mifericordiae fuae effundere
 44 decreverit, eorumque labore, atque in-
 45 dustria illos fructus in praefatis Regioni-
 46 bus, & Gentibus producere quos Miffio-
 47 nariarum nunc ibi laborantium fudibus,
 48 nulla licet ipforum culpa, vel omiffione,
 49 conlequi non poterimus. Et quancumque
 50 confidimus praedictos Miffionarios nunc &
 51 pro tempore ibi exiftentes, pro fuo erga
 52 Apoftolicam Sedem obsequio; ab excitan-
 53 dis turbis alienos futuros, nec ullum iu-
 54 ftitibus Noftros obftaculum, aut impedi-
 55 mentum alturos, fi dum ipfi in iis Re-
 56 gionibus commorantur, eo non Miffio-
 57 nari accedent, ubique verfantur; tam-
 58 men quoniam Apoftolici numeris id a
 59 Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula,
 60 quae Christianae caritati offendiculo efle
 61 poffent; hinc est quod Societas Iesu Miffio-
 62 nariis, qui in Madurenfis, Mayforenfis,
 63 & Carnatenfis Regnis tunc erant, virtute
 64 fanctae obedientiae iubemus, atque praeci-
 65 pitamus, ut quicumque calus ex fupradictis
 66 eveniret, quo vel omnia, vel aliqua ex
 67 his quae per praefatas Literas Noftas cir-
 68 ca praemiffa decernimus, & obfervari
 69 mandavimus, intra praefitum refpective
 70 tempus, integre exactaque, ut pat est,
 71 impleta non fuerint, five id ex eorum
 72 facto, five ex omiffione, five ex prava,
 73 & contra literalem earundem praefentium
 74 fenfum diftorta mentis, & voluntatis no-
 75 ftre interpretatione, five demum ex qua-
 76 libet alia caufa, etiam de necessitate ef-
 77 primenda, id contingeri; itatim, relictis

22 praedictarum Regionum Miffionibus, qua-
 23 rum in iis Regibus exercendarum, & quo-
 24 cumque titulo, etiam deputatorum ab
 25 Epifcopis, feu Ordinariis Locorum, aut
 26 fimplicium hae Religionis Presbyterorum,
 27 feu quolibet alio colore profequentiarum,
 28 iure omni, officio, & facultate eo exten-
 29 pore in pofterum jam nunc eas a Nobis
 30 privatas, & imminutas declaramus, quae
 31 ex nunc prout extunc, & e contra, auctori-
 32 tate apoftolica & earundem praefentium
 33 tenore privamus, & imminuimus; illico,
 34 non expectata alia nofta, & Sedis Apo-
 35 ftolica declaratione, iuffione, aut fententia,
 36 in Europam revertantur, uberioris,
 37 ut iperamus, in hifce partibus fructus re-
 38 laturi.

XVII. Ex his omnibus colligitur, quam
 atrox fit calamitas illa quam in Romanam
 Sedem vibrat auctoriffimus Confiftorialis
 apoftolicae cenfor, dum fic cavillando argu-
 22 tur. Quid ergo praefandum ut Pape obdi-
 23 cat? Si Iefuitis feparat Brachmanos a
 24 Paris, etiam obediendo refiftunt. Si non fe-
 25 parent, repugnando obediant. Quoniam fi
 26 Paris affigunt Operarios peculiares, refi-
 27 gantur Pontifici qui Praedecessorum veftigiis
 28 inhaerens unam dimittat vult Ecclefiam sub
 29 uno Pastore. Si negligent Paris deputare
 30 operarios, refiftunt Pontifici, qui mitti ad
 31 imbuedos Paris operarios iubet. Alioquin,
 32 nifi intra quinquaginta dies implant, in Eu-
 33 rupa illis minatur Pontifex regreffum. Ergo
 34 necesse Bulla nequit obfervari, nifi violenter
 35 fit, nequit violari, nifi executioni deman-
 36 detur. Deus hoc permiffi ut confidat operarios
 37 malos. Calamitas ifte funt, & quidem
 38 putidae efonticque. Unum quippe Pontifex
 39 probat, alterum reprobat. Probat mitti ad
 40 Paris intrudens operarios, reprobat opera-
 41 rios omnes qui Paris Catholice miffitae
 42 neglectis, contrariam Ecclefiam propugnant,
 43 excoluntque. Haec est fumma totius praefati
 44 articuli. Calamum ergo tam convertat
 45 cenfor in malos operarios: illos adioratur,
 46 illorum agendi rationem difcipiat, cri-
 47 bret, exagitet. Experietur adverfariarum
 48 legationem, quae iftam obnet. Verum ille
 49 quali id providens in iftam S. Sedem de-
 50 bachatur, & calumnias iftam proinde.
 51 Hanc vero nos pro modo noftro vindic-
 52 care opera praecium exiftimavimus. Atque
 53 ubi uberiorum Romane Sedis defenfionem,
 54 addo, iftam Confiftutionem, & abfoluto articulo
 55 Paris fpeftante, iterum Num. XXX-
 56 VIII. Miffionariis quibuldam impropere
 57 quod

quod permittant mulieribus gellationem Taly
 tamquam contracti matrimonii tollerari,
 his verbis: Ex aliorum vifitabilibus literis
 ingeniti noftro doctor accepimus, ex Miffio-
 nariis alios efle qui nulla habita interditi-
 a praefato Cardinali Tournonio lati, amplifi-
 fimoque a Praedecessore noftro cognovimus, ratio-
 ne, eo ufque progreduntur ut cleriffimis mu-
 lieribus gellare permittantur nonnulla collo-
 fuppon contracti refiffum matrimonii, quod
 regionis illas lingua Taly deominatum efle
 fignem earum gentium ufque praefidere for-
 tur. En quomodo Miffionarios iftos impro-
 bat Pontifex non folum quod Brachmanor-
 rum, fed etiam quod mulierum idololatriam
 five civilis carenontie fuco defendant, fove-
 veantque. Quonobrem, pergit Confiftitio,
 nos animo reputantes quam fit execrandum
 mulieres iflas quae sub Crucis vexillo militiant,
 ornatas accedere huiusmodi infignibus quae idola-
 latriam impertent, aut de genititatis fu-
 peffitione fufpecta funt, prout dubio proci-
 dit memoratum Taly, neceffario proinde da-
 mnatum &c. haec, inquam, reputantes...
 mandamus... iubemus, atque diftrictae praeci-
 pitamus... ut omnia, & fingula
 quae in fupra inferis Clementis Pape XII. li-
 teris, quorum initium Compertum... inte-
 gre, exacte, abfolute, invariabiliter perpetuo-
 que obfervent &c.

XVIII. En univerfe Confiftutionis adum-
 bratam imaginem. Ut finceram eundem in-
 telligentiam tenas, tria confideranda. Primum
 imperfiffitios ritus damnat. Secundo fu-
 per duobus fagramentalibus ad decennium dif-
 penfat. Tertio Miffionarios concedit qui praeci-
 pue Paris inferviant, ne Christiani ifti,
 qui nulla tenentur fuperfitione, divinis fu-
 fidis privati liceant, perantque. Abit vero
 ut Pontifex Summus prober alterum Miffio-
 nariarum genus qui Brachmanis excolunt
 operam dant. Neque enim Brachmanum profi-
 tentes Christianae Religionis apti reperiuntur,
 nifi parati fint Paris in propria Ecclefia
 ad eundem baptismatis fontem, ad
 eandem facram mentiam admittere. Et Miffio-
 narios iftos qui in Christianorum cenium
 perfcribit Calfas nobiles, & Brachmanos
 euntimodo fuperfitionibus addictos, improbat
 Pontifex Summus tamquam apoftolice Sedis
 contemptores.

XIX. Plura alia laudate epiftole obiecta
 praeterco, quod propria futilitate corruant.
 Cautam Malabaricam fub Bened. XIII.
 terminatam fuiffe verum habet. Clementia

abundare voluit Clemens XII. & enixe ro-
 gantibus rituum propugnatoribus, ut iterum
 examinaretur cautae, annuit. Confelfiffitiae
 Pontificis providentiam, indugentiamque
 commentat, folamque nimiam propugnato-
 rum rituum firmitatem arguit. Celebratio
 felli fub titulo nuptiarum, antiquo felli fub
 titulo menftrai, nifi nial prodiit. Quod ve-
 ra rituum defenfio: celebratur hoc fellum
 ficut fub titulo menftrai, ut illorum opido
 obtinere apud Malabars pergat, quid inde?
 Propterea ve illicita erit felli celebratio fub
 titulo nuptiarum? Hoc tantum abfolum pro-
 fitae Miffionariorum. Plurima alia quae Epif-
 tolae auctor obtrudit adverfus Miffionarios
 Iefuitas, illis explodenda relinquo. Satis
 mihi fit apoftolicam Confiftutionem ab in-
 iquae calumnias aleruffe, lefctorelque admo-
 nuiffe ne inclaytam Iefu Societarem confun-
 dant cum privatis Miffionariis Malabaricis.
 Iniquum quippe eft privatorum quorundam
 oblitinatum inobedientiam in univerfam regere
 Communiatem.

XX. Adverfus laudatam cenforis epifto-
 lam pauca fcriptis P. Magifter Facundus
 Raulin Auguftinianus in fuo Opere infcri-
 pto Hiftoria Ecclefiae Malabaricae &c. At,
 ut me praefert opinio, genuinum Confifti-
 tutionis fenfum minime alequevit eft, &
 cenforis epiftolam conatu parum felici re-
 futare fatagit. Producit pag. 244. decretum
 XXXVI. Diamperitane Synodi, ubi in anim-
 adverfionibus haec habet: Interca tamen,
 & quafi ex nofta Synodi amiffi (quae in hac
 re maxime factienda eft) pleniffime illis Chris-
 tianis praefixit nuper SS. D. N. Bened. XIV.
 fua Conf. Omnium Sollicitudinum. Minus
 caute dictum reputo, Bened. XIV. ad Syn-
 nodi illius amiffum reffeulle, dum praefcri-
 ptum pro Paris dirigendis formavit. Syno-
 dorum decreta magis facio, dummodo Ro-
 manae Sedis Confiftutionibus non repugnent.
 Syodus hac laudato decreto ftatuit ut cum
 aliqui ex Paris ad fidem accefferint, ifti
 feparatam Ecclefiam, & particularem mini-
 ftrium Sacramentorum affignent Praeful. Immo
 peiora haec adiciuntur. Quandiu vero pecu-
 liare pro illis templum non extruxit, facra
 ex porticibus (Ecclefiarum) affiftant, quo-
 ufque ad Ethnicis Regibus morvente Deo co-
 rum corda non impetretur &c.

XXI. Haec ne amiffis, & norma, ad
 quam Pontifex Summus reffeixit? Hanc fy-
 nodalem provifionem improbat Cardinalis
 Tournonius in fuo decreto toties a Roma-
 na Sede confirmato. Ob oculos decretum
 illud

illud mihi redocenti res occurrit quæ ut ob-
servetur digna apparet. Hæc enim ibi le-
guntur. *Ferre pariter non possumus, quod a
medicis spiritualibus pro animarum salute ea
caritatis officia denegentur quæ Medici genti-
les nobilitati etiam generis, seu Castæ, pro cor-
poris salute præstare non dedignantur infirmis
etiam obiectis, & infima conditionis, vulgo
dictis Parasæ. Quapropter mandamus &c.* Medi-
ci ergo ethnici, tamen si nobiles, Parasæ
invilunt, & quæ proreparanda corporis sani-
tate necessaria sunt, præstant iidem. Ne-
que ex ingressu in eorumdem domos, eor-
umdemque contactu læ politos, contami-
natosque reputant. Eiusmodi porro nobiles,
Naißis, sive Naires, sive Brachmani perpetua
se aperlos infamia iudicant, si Parasæ
in Ecclesia tangant, si cum iisdem sacrum
audiant, si eidem Missionario peccata confi-
teantur, aut ab eodem cetera Sacramenta
suscipiant? Quid ergo obtrudunt separatio-
nem hæc civilem esse? In potissimis Reli-
gionis officiis divortium perpetuum civilem
inter consuetudines recentibus? Per inte-
grum & dimidium sæculum adlaborant
Missionarii, ut hos everterent errores cona-
tu irrito? Obfirmati ergo Nobiles illi in su-
perstitione. Itaque minus cautum est decre-
tum Concilii Diamperitani, quo separatim
isthac probatur.

XXII. P. Raulin comparat decretum istud
Diamperitanum cum articulo Constitutionis
pontificiæ, & hunc illi præfert hæc ratio-
ne, quod decretum Concilii magis laxum ap-
pareat. Hæc sunt eisdem verba pag. 510.
*Porro non adeo laxo modo se gerit Pontifex:
tempus enim præstat terminum dispensatio-
nis, & tolerantia imponit, atque ulterioris
tolerantia spero omnino tollit, quodque minus
est, non deputat Papa pro SOLIS Parasæ Mis-
sionarios illos (ut decreverat Synodus) ita
ut a Nobilitibus abstrahat, sed mere commen-
dat. Non adeo laxo modo se gerit Ponti-
fex? Laxo ergo modo se gerit & ipse,
sed non adeo ut Patres Concilii Diamper-
itani? Alio fortasse mens spectabat, cum
hæc auctor scribebat. Quæ sequuntur, pe-
iorem præferant tenium. Non deputat Pa-
pa pro SOLIS Parasæ Missionarios, ut Con-
ciliium, sed commendat? Neque deputat,
neque commendat Pontifex pro SOLIS Parasæ
ministros. Quoniam commendatio isthac le-
parationem superstitionis probaret. Probat*

FINIS TOMI TERTII.

* Integram Constitutionem BENEDICTI XIV. ne hic repetamus, Vide Tomum I.
Apparatus, partem priorem cap. XVII.

THEOLOGIA
CHRISTIANA
DOGMATICO-MORALIS
AUCTORE
F. DANIELE CONCINA
ORDINIS PRÆDICATORUM.
EDITIO NOVISSIMA.
TOMUS QUARTUS.
IN DECALOGUM.

ROMÆ, MDCCLXVIII.
SUPERIORUM PERMISSU.
PROSTANT VENALES VENETII S
APUD SIMONEM OCCHI.
CUM PRIVILEGIO EXCELLENT. SENATUS.